

Sygn. akt: I C 58/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	Sekr. sąd. Katarzyna Stysiek

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2023 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp.k. w W.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp.k. w W. kwotę 848,70 zł (osiemset czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2020r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 934,50 zł (dziewięćset trzydzieści cztery złote pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 58/21

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.280,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.980,42 zł od dnia 8 października 2020 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 300 zł od dnia wytoczenia niniejszego powództwa do dnia zapłaty, tytułem brakującej części odszkodowania za uszkodzenie pojazdu J. N. i I. N., w wyniku kolizji drogowej z 7 września 2020 roku, powołując się na nabycie wierzytelności od poszkodowanych właścicieli pojazdu (k. 5 – 8 akt).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, wskazując, iż wysokość odszkodowania, ustalona z wykorzystaniem systemów eksperckich, zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania i przeprowadzenia naprawy w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...) (k. 35 – 38v akt).

Sąd ustalił co, następuje:

W dniu 7 września 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B., numer rejestracyjny (...), stanowiący własność J. N. oraz I. N.. Sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności

cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W.. Tego samego dnia szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, który sporządził kalkulację naprawy pojazdu i na jej podstawie wypłacił odszkodowanie w łącznej kwocie 1.250,58 zł.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 18 listopada 2020 roku poszkodowani zawarli z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. umowę, na podstawie której przenieśli na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania należnego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 7 września 2020 roku z polisy OC sprawcy.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 20 – 21 akt)

Powód kwestionując stanowisko ubezpieczyciela, zlecił sporządzenie opinii dotyczącej wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Zgodnie z tą opinią koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został oszacowany na kwotę 6.231 zł.

(prywatna kalkulacja naprawy k. 18 – 19v akt)

Powołując się na umowę sprzedaży wierzytelności oraz kalkulację naprawy, powód wezwał pozwanego do wypłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 4.980,42 zł

(wezwanie do zapłaty k. 23 – 23v akt)

Koszt naprawy pojazdu, niezbędny do przywrócenia stanu sprzed wypadku, z uwzględnieniem stawki warsztatów nieautoryzowanych 100 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze wyniósłby 2.099,28 zł. Natomiast koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem wymiany okładziny przedniego zderzaka i potrąceniem wartości tej części oraz kosztów lakierowania o 50 %, wyniósłby 3.961,73 zł.

(opinia biegłego k. 149 – 159, 175 – 184 akt)

Samochód został naprawiony.

(zeznania świadka J. N.)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy ustalony został na podstawie złożonych do sprawy dokumentów, dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

W sprawie bezspornym jest przebieg zdarzenia, fakt, iż pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za skutki zdarzenia oraz, że wypłacił poszkodowanym kwotę 1.250,58 zł. Istota niniejszego sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 7 września 2020 roku.

Niewiele do sprawy wniosły zeznania J. N. (poszkodowanej), która nie pamiętała szczegółów kolizji. Jak bowiem wskazała w okresie przedmiotowego zdarzenia była uczestnikiem wielu kolizji. Wyjaśniła, że to jej były partner K. O. zajmował się naprawą pojazdu. Świadek zeznała, że pojazd został naprawiony. Przy czym nie potrafiła wskazać, jakich dokładnie uszkodzeń doznał jej pojazd (k. 141 – 141v akt).

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D..

Należy wskazać, że biegły dysponował ponadprzeciętnym doświadczeniem

i wykształceniem w zakresie tematyki będącej przedmiotem jego badania, które pozwalało mu na podjęcie się wykonywania ekspertyzy. Nie oznacza to wprawdzie automatycznie, że jego opinia jest prawidłowa, jednak nie sposób nie zauważyć, że została przygotowana niezwykle starannie, zaś każde twierdzenie biegłego znajduje oparcie w dokumentach znajdujących się w aktach i standardach rzeczoznawców samochodowych. Nadto, opinia jest jasna i jednoznaczna a wnioski biegłego w sposób logiczny wypływały z przeprowadzonych przez niego obliczeń i obserwacji.

W opinii z dnia 2 września 2022 roku biegły sądowy wskazał, że koszt naprawy pojazdu, przy użyciu części zamiennych i z uwzględnieniem stawki warsztatów nieautoryzowanych 100 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze, wyniósłby 2.099,28 zł. Biegły sądowy w treści opinii wskazał, że w zakresie uszkodzonego przedniego zderzaka wystarczającą byłaby jedynie jego naprawa. Ponadto wskazał, że zastosował potrącenie wartości części w postaci belki przedniego zderzaka o 50 %, z uwagi na jej zaawansowaną korozję. Zauważył również, że zderzak przed przedmiotową szkodą był uszkodzony i „naprawiony” za pomocą płaskowników z wkrętami. Na skutek zdarzenia z dnia 7 września 2020r. nastąpiło dalsze pęknięcie zderzaka. (k. 150)

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożyła strona powodowa. Biegły w opiniach uzupełniających ustosunkował się do zarzutów i szczegółowo wyjaśnił, co legło u podstaw wydania takiej a nie innej opinii. Powyższe wyjaśnienia były logiczne. Biegły zdecydowanie obronił swoje wnioski i twierdzenia, nie było więc jakichkolwiek podstaw, by opinię tą z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową. Biegły sądowy w opinii uzupełniającej z dnia 24 listopada 2022 roku dokonał wyceny naprawy pojazdu z uwzględnieniem wymiany zderzaka, przy zastosowaniu potrącenia w wysokości 50 %. Z opinii wynika, że w takim przypadku koszty naprawy pojazdu byłyby wyższe i wynosiłyby 3.961,73 zł (k. 177 akt). Jednakże na rozprawie w dniu 6 marca 2023 roku biegły sądowy wyjaśnił, że w jego ocenie już sama naprawa okładziny przedniego zderzaka doprowadziłaby do polepszenia stanu samochodu w stosunku do stanu sprzed zdarzenia. Ponadto wskazał, że producent pojazdu dopuszcza możliwość naprawy okładziny zderzaka. W ocenie biegłego samochód z naprawionym w taki sposób zderzakiem będzie spełniał normy bezpieczeństwa (k. 205 – 205v akt).

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługiwało w części na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że kwota dochodzona przez powoda miała swoje źródło w powstałej szkodzie, której doznały poszkodowane J. N. oraz I. N..

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Przy czym wskazać należy, że poszkodowany ma prawo wyboru zarówno sposobu naprawy jak i warsztatu, w którym dokona naprawy. Pozwany jako odpowiedzialny za szkodę powinien wyrównać uszczerbek majątkowy powoda, który powstał w chwili wypadku. Innymi słowy szkoda jest kategorią obiektywną i nie zależy od wyboru sposobu naprawy, uzyskanych rabatów i od tego czy w ogóle pojazd został naprawiony czy też nie. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach jak np. w wyroku z dnia 16 stycznia 2002 roku, sygn. IV KKN 635/00, w którym orzekł, że roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania. W postanowieniu z dnia 11 kwietnia 2019 roku, sygn. III CZP 102/18, Sąd Najwyższy orzekł, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega wprawdzie na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), jednak poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

Ponadto wypłacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że wysokość należnego powodowi odszkodowania za szkodę w ww. pojeździe winna stanowić różnicę pomiędzy kosztem naprawy uszkodzeń samochodu przy użyciu części zamiennych,

z uwzględnieniem jedynie naprawy przedniego zderzaka, ustalonym przez biegłego sądowego na kwotę 2.099,28 zł, a wartością wypłaconego dotychczas odszkodowania w kwocie 1.250,58 zł, a zatem powinna wynosić 848,70 zł. W ocenie tut. Sądu, mając na względzie opinie biegłego oraz wcześniejsze uszkodzenie zderzaka, brak było podstaw do przyjęcia wyceny naprawy pojazdu, z uwzględnieniem wymiany przedniego zderzaka i potrąceniem wartości tej części oraz kosztów lakierowania o 50 %. Przyjęcie wyceny dokonanej w taki sposób doprowadziłoby bowiem do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do wartości sprzed wypadku. Ponadto zauważyć należy, że już samo naprawienie wykładziny przedniego zderzaka przedmiotowego pojazdu doprowadziłoby do polepszenia stanu w porównaniu do jego stanu sprzed zdarzenia. Tym samym, Sąd Rejonowy uznał, że wycena dokonana przez biegłego wskazująca na kwotę naprawy w wysokości 2.099,28 zł jest jak najbardziej zasadna. Podkreślić raz jeszcze należy, że odszkodowanie z uwagi na swoją funkcję kompensacyjną ma za zadanie w pełni zrekompensować doznaną szkodę, nie prowadząc przy tym do wzbogacenia poszkodowanego.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda, dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zasługiwało na uwzględnienie w części i dlatego Sąd, na mocy art. 822 § 1 k.c. i art. 361 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 848,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 września 2020 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo, w tym w zakresie żądania opartego na prywatnej opinii rzeczoznawcy, nie znajdującego oparcia w opinii biegłego sądowego, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III. sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., z którego wynika, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W okolicznościach niniejszej sprawy powód wygrał proces jedynie w 16 %, a pozwany aż w 84 %.

Koszty powoda to: wpis od pozwu w kwocie 400 zł, koszty opinii biegłego w wysokości 1.481,68 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł i 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa. Łączne koszty powoda wyniosły 3.698,68 zł. Z uwagi na wygraną w 16 % po stronie powoda powstała kwota 591,78 zł (3.698,68 zł x 16 %).

Koszty pozwanego to: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł i 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa. Łączne koszty pozwanego wyniosły 1.817 zł. Z uwagi na wygraną w 84 % po stronie pozwanego powstała kwota 1.526,28 zł.

Dla jasności rozstrzygnięcia o kosztach procesu odjęto od kwoty należnej pozwanemu kwotę jaką powinien uiścić pozwany powodowi (1.526,28 zł – 591,78 zł) i tak otrzymaną różnicę, tj. kwotę 934,50 zł zasądzono od powoda na rzecz pozwanego.